

се стърпѣ, натопи прѣста въ меда и го облиза.

— Охъ, че сладко-о!

— Сладко, зерѣ. На ти паничката, на ти това парче отъ питката и се наяжѣ.

Тонко не се бави много, много. Отопи всичкия медъ и облиза паничката.

— Брей, сладко, ма бабо! Сега разбирамъ, защо толкова много обичатъ меда баба Меца, кумчо Вълчо и кума Лиса. Ти нали си ми разказвала приказки за тѣхъ?

— Тѣй, тѣй, Тонко. Сладко нѣщо е медацътъ. Събира го най-трудолюбивата мушица — пчелата.

— Отъ сега нататѣкъ, бабо, само медъ ще ямъ.

— Ще ядешъ, бабиното, ще ядешъ. Та да порастешъ и голѣмъ човѣкъ да станешъ. Умъ да съберешъ и на другитѣ да го раздавашъ.

— Че какъ, ма бабо?

— Така, като пчеличките. Тѣ цѣло лѣто по капчица събиратъ медъ по цвѣтята. И цѣли пити съ сладъкъ медъ напълватъ.

— Та ние пѣкъ да го ядемъ, нали?

— Че тѣ за това го събиратъ, Тонко. Тѣй и ти, докато порастешъ, по капчица умъ ще

събирашъ. За да ти бжде сладъкъ животътъ, та и на другитѣ отъ своя умъ да дадешъ.

— Е, като е тѣй, дай ми още малко медъ, бабо, — захитрува — Тонко.

— Бива, баби, бива.

И баба Гена сипа въ паничката още малко медъ съ дървената лъжица. А Тонко бързо го изтопи съ топлата питка. Напи се съ вода отъ стомната и изскочи на двора да гони кокошките и да си играе съ старото куче.

Никола Никитовъ